

Bayer Zsolt: Gyerekeink

2009 november 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Pécsen egy egyetemi hallgató megölte egyik társát. Egy másikat életveszélyesen megsebesített, két másikat pedig súlyosan.A pécsi ámokfutó huszonhárom éves. Már nem gyerek – de szörny? tette alapján nem is igen feln?tt. Valahol megállt fél úton…

Egerbaktán, az általános iskolában hat tizennégy év alatti gyerek lefogott egy tízéves kislányt. Letépték a ruháit, földre teperték, majd egy sepr? nyelével meger?szakolták. Illetve… Nem is tudom, hogyan lehet ezt leírni. Egy sepr? nyelét feldugták a nemi szervébe…

Próbálok visszaemlékezni magam, magunk tízéves korára.

Igen, szerelmesek voltunk, valószín?leg mindannyian. Három lány is volt az osztályban, három gyönyör? lány: a Boér Erika, a Király Anikó és a Matuska Zsuzsa. Hát mi, fiúk ?beléjük voltunk szerelmesek. De bárhogyan is igyekszem felidézni az akkori id?ket és emlékeket, bármilyen önsorsrontó ?szinteséggel akarom tudni, milyen is volt a tízesztend?s szerelem, sehogyan sem akar megjelenni emlékeim között a lányok meztelen teste. Nincsen nemi szerve a tízesztend?s szerelemnek. S ha akkori konfliktusainkra gondolok, akkor is úgy t?nik, mintha egy másik világban, másik bolygón, másik id?ben éltünk volna. Ugyanis verekedtünk mi, éppen eleget. Mert a fiúk verekszenek. Valamiért nem múlhat el gyerekkor verekedés nélkül. Hát verekedtünk, sokat. S volt koreográfiájuk azoknak a verekedéseknek. Többnyire – ahogy most visszaidézem – birkózás volt a verekedés. Csak nagyon ritkán ütöttük meg egymást. S ha igen, akkor is pofon csattant. De mégis, inkább a birkózás volt általános. S aki földre került, alulra, az feladta. A felül lév? pedig befejezte nyomban. Mert ha nem így történt volna, hát a körülálló többi fiú leszedi a gy?ztest a vesztesr?l, és ki is közösíti. Megvolt mibennünk a farkasok törvénye. Ha a gyengébb megadja magát, a másik elvonul.

A két kaposvári gyerek megkínozta és agyonverte társát. Biztos vagyok benne, hogy az a harmadik fiú megadta magát. Megadta magát, és könyörgött az életéért. Hiába… Egerbaktán nemi szerve lett a tízesztend?s szerelemnek. S egy sepr?nyél játszotta a f?szerepet. S még fel is vették – gondolom, a telefonjukkal – a kislány szenvedését. A megaláztatást. A b?nt és az iszonyatot. S nem vehették fel másért, csak azért, hogy kés?bb dicsekedhessenek vele.

A pécsi egyetemista egykedv?en ölt. Pisztollyal. Vaktában. Mindenkire l?tt, aki mozgott. A világot akarta lemészárolni. Mert csúnyán néztek rá, mert kirekesztették, mert… Hát nem mindegy?

A gyerekek amúgy kegyetlenek. A gyerekközösség farkasközösség. Szigorú törvényekkel. Olvassák csak el az Iskola a határont. Vagy Goldingtól A legyek urát. Igen, Golding gyerekei A legyek urában eljutnak az ölésig. Az ölés, a gyilkolás vágyáig és izgalmáig. De Golding gyerekei egy lakatlan szigeten vannak. Oda kerültek, kívül a társadalmon. A törvényeken. Ez a kívül levés, ez a lakatlan sziget, ez a feln?ttek nélküliség, ez a törvényen kívül helyezettség szükségeltetik ahhoz, hogy Golding gyerekei állattá váljanak. Hogy Ralph vezetésével meginduljon, megindulhasson a hajsza a szemüveges Röfi ellen…

Az egerbaktai, kaposvári gyerekek itt élnek köztünk. A pécsi nem gyerek és nem feln?tt is itt él köztünk. S az összes többi is. Akik naponta elkövetik a szörny?ségeket, az iszonyatokat. S vagy kiderül, vagy nem. De egy biztos: köztünk vannak. S nincs háború sem. „Béke” van és „jólét”. A másságot tisztel?, másságkultuszban fetreng?, mélyen „civilizált” társadalom a miénk.

Ezek a „gyerekek”: mi vagyunk. El sem merem gondolni, mi történne, ha kikerülnének a „civilizációnkból”. Ha kikerülnének fennhatóságunk alól. Hiszen bennük láthatjuk, hogy vége a világnak. Pedig most még „vigyázunk” rájuk. Nem fordulhatunk el. Ezt a halálra ítélt világot mi készítettük. Mosolyogva, büszkén. Legyünk átkozottak. Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló